

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Sive Antinomia Ivris Pontificii Et Cæsarei - per CCL. Differentias plurium
Doctorum auctoritate probatas, singulari studio in certas classes reducta,
discussa, & explicata

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Titvlvs XIV. De Appellatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61864)

mi Pontificis etiam ordinario iudici de- mandare. c. Significasti. c. Sane hoc tr. ac cogere ad exequendum, licet is sciat sen- tentiam iniustam esse: nisi efficere va- leat apud delegatum, ut ab hoc onere li-	beretur. Non enim cognitio illi, sed ex- ecutio tantum mandatur. c. Pastoralis. 28. §. Quia verò hoc tr. & notat. indi. c. Sa- nè. &c. Significasti. Menoch. De arbitr. Q. 74. n. 48. Zerola v. Delegatus. §. Saxto.
---	--

TITVLVS XIV.

De Appellatione.

APPPELLATIO, de qua hic, est ab inferiori iudice ad superiorem facta provocatio, ratione gravaminis illati vel inferendi. Dividitur in iudicialem, & extraiudicialem. Clem. 3. eod. tr. Illa est a sententia definitiva, vel interlocutoria; hæc ab actis & decretis extraiudicialibus. c. Concertationi h. tr. Alias divisiones invenies apud Vallensem l. 2. tr. 28.

CXCV.

DIFFERENTIA II.

Secundum Canones appellare licet a quolibet gravamine. c. Cum sit Romana. c. Bonæ memoriæ De appell. secundum leges verò non nisi in certis casibus, & ipso iure expressis. c. Non solent. 2. 2. 6. c. Pastoralis. de appell. Galvanus. 1. Decianus. l. 2. c. 22. num. 29.

I. VRIS Canonici sententia manife- sta est, permitti appellationem ab omni sententia, & gravamine, etiam extraiudiciali, illato vel in- ferendo. c. Super eo. c. Cordi nobis. hoc tr.	in 6 Clem. 5. Appellanti. c. Ut debitus. c. Cdm speciali. de appell. & DD. communiter a- pud Barbof. Hodie tamen secundum Con. Tr. Sess. 24. c. 20. De reform. & Sess. 17. c. 1. De reform. facta limitatione, non Dd 3.
---	---

ab omni gravamine, nec qualibet interlocutoria conceditur appellatio, sed eam tantum, quæ vim definitivæ sententiæ habet, & continet gravamen irreparabile, eummodi est incarceration, tortura, omnisque actus irretractabilis, & quo executioni mandato reus non potest iuvare amplius per definitivam, aut appellationem à definitiva v. *Piasc in Praxi Epif. P. 2. c. 4. tt. De appell. Gonzales ad Reg. 8. Cancellarie Apost.* An verò appellare liceat ab omni incarceratione, an ab omni comminata tortura, an ab omni excommunicatione proponit, & dissolvit *Zerola in Praxi sua. Par. v. Appellatio n. 6. Cui adde Barb. in c. Ut debitus. & c. Cum cessante hoc it.*

II. Quod jus Cæsareum atinet, *VI-pian. l. 1. De appell. recipiendis, vel non, relatus in c. Non solent. 2. Q. 6. non admitti appellantes pronunciat, nisi eos, quorum interest, vel quibus mandatum est, vel negotium alienum gerunt, quod mox ratum habeat. Et eodem sensu c. Passoralis. officii 53. De appellat. Quelibet appellatio intelligitur prohibita, quæ à Jure non indulgetur expressè. Vbi Glossa Omnia intelliguntur prohibita, quæ non inveniuntur in Jure concessa. Et paucis interiectis. Secundum antiqua jura bene admittebatur appellatio, licet causa iniure non exprimeretur, dummodò non esset manifestè frustratoria: hodiè verò non potest appellari, nisi probabilis causa fuerit allegata.*

III. Igitur materia appellationis (secundum leges) sunt sententiæ definitivæ, eaque validæ. Nam à nullis, & invalidis frustra appellatur. Cum ipso

jure corrumpant: quamvis indubio nullitas appellationi per alternativam coniungi possit. *Bart. & communiter DD. in l. si expressim. 19. C. De appell. Dixi sententiæ definitivæ. quia ab interlocutoria sententiæ leges non permittunt appellationem. l. Antesententiæ 2. ff. De appell. recip. & l. 7. C. Quorum appell.* Neque à sententiæ possessionis, quæ formam interlocutoria habet, cum momentanea sit, & iniuria per eam facta possit in causa proprietatis citra appellationem emendari. *l. 1. C. si de moment. poss.* Est autem (ut hoc obiter attingam) momentaria possessio nis causa iudicium spoliationis quod summarie, & quasi momento expedit solet. Quare ab interlocutoria, quæ spoliatus ante omnia restituitur, non potest appellari, tum quia ante omnia restitui illum convenit, tum quia iudicio, vel possessorio, vel petitorio interlocutoria sententiæ iniquitas facile corrigitur. Aliquis autem sententiæ iudicii possessorii rectè appellatur, quoniam definitivæ sunt. Quod si iniuria per interlocutoriam illata talis fuerit, quæ postmodum corrigi nequeat, ut quia personæ coheret, puta, si compedes, carceres, aut tortura decreta sit, ab ea omninò appellare permittitur. *l. 2. ff. De appell. recip. & Bartol.* Vim namque & speciem sententiæ definitivæ obtinet. v. *Vvesenbes. in l. 49. ff. De appell. tr. 1. Socin. in Reg. 24.* Appellatio in qualibet causa permittitur. *l. Est in maiorib. C. hoc. it. ubi plures exceptiones, seu fallentias invenies.*

DIFFERENTIA.

2.

Iure Canonico omisso medio ad summum Pontificem appellare licet. *cap. Dilecti filii. 3. De appellat. c. si duobus c. Romana. eodem.* Iure civili secus. *l. 1. ff. De appellat. §. 3. l. Imperatores 21. eodem. Ioannus Baptista à sancto Blasio 200. Decianus l. 2. cap. 22. num. 23.*

Hanc differentiam agnoscit, *Robertus Maranta. §. De appellatione. num. quingentesimo septuagesimo. Rebuff in concord. it. De frivola appellatione. Covarrarias l. practican. questionum cap. quarto numero. nono & alii apud Barbof in cap. Dilecti hoc it.* Nam è contra communem reg. gradatim facienda est appellatio *cap. Dilecti 66. hic cap. Duo simul. De off. iud. ordinat. ommissis medijs omnibus ad summum Pontificem appellare licet. Gloss. in cap. super questionum. De off. delegati cap. Metropolitanum. 2. Q. 7. cap. Omnes. cap. ad Romanam. cap. si quis putaverit. 2. Q. 6.* Quin etiam si te omisso omni medio appellante ad quem cunque superiorem, adversa pars acquieverit, valida appellatio erit. *Abb. num. 7 sic in c. Referente. De prebend. quidam spoliatus ab Archidiacono non ad Episcopum, qui proximus superior est, sed ad Metropolitanum appellat, & appellatio recepta est, tanquam legitima.*

Quod *Cuiacius* malè quasi ex imperitia iuris profectum existimat, eò quod *Innocentius III.* quidem fuerit *Juris peritus*, non autem *Alexander III.* à quo habemus citatum *cap. Referente.* Malè dico, imò impudenter. Non enim, si princeps jurisprudentià caret, consilium deerunt, quorum operà, & ingenio quæ recta sint, definiat. Et quid *Iustiniano* faciet, quem propter doctrinæ defectum *analphabetum* veteres appellarunt. Præterea factum *illius* capitis, ut alias interpretationes omittam, excusari per consuetudinem potest, quemadmodum notavit *Glossa in c. Romana. hoc it.*

II. Quod civile jus attinet, *Socinus* pro regula statuit, appellationem ad principem omisso medio regulariter non admitti. *l. Imperatores. ff. De appellat. capit. Dilecti 2. eodem cap. Anteriorum. 2. Q. 6.* Fallentias addit, imò. Si appelleur ab interlocutoria in casu promisso *l. reo. ff. De*

ff de minor. Secundò si aduersa pars nihil opponat. l. Imperatores cit. Tertio quando iudex interior delegavit causam appellatione remota. l. i. ff. Quando appelland. Quartò, si consuetudine obtentum sit, ut liceat. Glo. in c. Romanà hoc it. Quintò, quibus privilegium indultum est non servandi prædictam gradationem. Gloss. ibid. Sextò, quando archiepiscopus convenit sub litum suum coram suffraganeo suo c. Cum sit generale. De foro compet. Septimò, quando contra aliquem ex subditis suis episcopus agit. Tunc enim eliguntur arbitri, à quibus appellatur ad summum Pontificem. Octavò, quando concurrit iurisdictio mediata, vel immediata, ut si appelletur à subdito archidiacono, qui esset sub litus episcopi. Nam omisso archidiacono ad episcopum valet appellatio Abb. in c. Dilecti. De appell. Nonò, si immediatus iudex, ad quem instituenda foret appellatio, inhabilis sit, v. gr. propter excommunicationem. c. si u cui. De offic. deleg. in

6 Io. si immediatus sit suspectus, aut recusatuse. si cui. 2. De officio deleg. in 6. Deniq; in legato summi Pontificis, cui quamlibet appellationem, aut quæcunque recipere permittitur in c. 1. De off. legati. quia in provincia sua Papæ vices gerit. Maranta it. De appell. n. 357. Moscon De maiest. Eccl. Par. 1. c. 6. Franc. Leo in præsanct. eccles. Par. 1. c. 2. n. 18.

11. Adde, quod post alios Petrus Ferrariensis Practicâ suâ it. De appell. Et ad quemcumq; monet, si quis errore seductus, ad Imperatorem omnis mediæ appellaret, non nociturum illi. Vbi notare velim legistarum quorundam ipsi communem erga Romanam Curiam maledicendi pruritus, quo impulsus avaritiæ studio factum scribit, ut immediatam appellationem concederent, quo ad se quæstiones traherent. Melius dicere, utilitati litigantium consultum voluisse, quibus non raro erga immediatos perurum fiducia est, ad obtinendum, pro quantum operè laborant.

CXCVII.

DIFFERENTIA. 3.

Secundùm Canones à sententiâ episcopi appellari debet ad Metropolitanum, vel Papam c. Duo simul. De off. ordin. c. ad Romanam. 2. l. 6.

Secundùm leges vero appellare licet ad Iudicem sæcularem. Auth. si quis litigantium c. De episcop. audientia Ioan. Bapt.

Sancto Blasio 153. Decianus. l. i. c. 22. n. 31.

1.] Nc. Duo simul. De off. ordin. Innocenti] vel Archiepiscopo, causas non cognoscit
us III. Archiepiscopo Turonensi re-] à patriarcha, nisi ad eum appellatum
scribit, eorum, qui sub litis sunt, episcopo,] devolutæ sint. Talis igitur legitima ap-
pellatio

pellatio censetur. Innocentius, Baldus, Panormitanus, Imola, Felinus, Vivianus in Rationali l. 1. pagina quadringentesima trigesima secunda. Alagona in Compen. pagina centesima quinquagesima quinta. Ximen. in Concord. pagina prima & secunda. Antonius Augustinus Collect. secund. decretal. l. 1. tit. 20. c. 3. Barbosa in citato capite. Duo simul. Similiter in capite ad Romanam. c. omnes. c. si quis eod. dicitur quod omnes Episcopi, qui volunt, vel quibus necessarium est, liberè ad sedem apostolicam appellare possint absque excommunicatione, vel impedimento aliquo damnationis, aut spoliationis, vel custodiæ. Hoc est, non cogendi sunt dare cautionem de proseguenda appellatione, nec custodiri debent, nisi causa criminalis sit, vel ipsi suspitione graventur. Et hoc indubitati juris est.

CXC VIII.
DIFFERENTIA 4.

Secundum leges, quando causam alicui delegatus committit ad eum est appellandum. l. vn. C. qui pro sua iurisdictione &c. At secundum Canones non fit, quando totam causam committit alteri delegatus. c. super questionum. De offic. delegati. Bart. 16. Ioan. Bapt. de S. Blasio 74.

IN l. un. citata traditur. Primò delegare neminem posse ea, quæ in sua non sunt potestate. Secundò, delegationem ab incompetente iudice factam ipso iure nullam esse. Teriò, delegatos à principe non recognoscere superiorum, subdelegare posse, eoque facto ad delegatum faciendam appellationem esse: subdelegare, inquam, cura imitacione, nisi committitur illi nudè ministrum sit c. si De offic. deleg. autelecta personæ industræ. si cui. eod. in 6. aut expresse prohibeat dicendo V. gr. per te fieri nolumus. Felinus in c. Eamto V. Nihilominus. De rescript. Alibi in c. fin. De offic. deleg. Excipienda quoque sunt, quæ princeps sibi reservat. Couar. l. 3. Varia 7. s. o. Zerola Par. I. V. deleg. in. num 5. Valles. l. 1. tit. 29 §. 1. n. 3. & ante omnes Fach. neu. l. 1. c. 78. ubi concludit utrumque

H. Quod autem in Auth. citata si quis legimus, dissimile. Si ex Imperiali iussione, aut judiciali præcepto Episcopus iudicet inter quas cunquæ personas, appellatio aut ad principem, aut ad eum, cui commisit negotium, transferatur. Ex quibus verbis dubium emergit. Quomodo ad principem instituenda appellatio, an servato ordine supradicto, an eo neglecto? nullaque servata gradatione? Fortè in causa principis valet, ubi episcopus est delegatus, ab eoque ad principem dirigitur appellatio. Hoc autem admisso, gratis inter jus sacrum, & profanum differentia constituitur Episcopus enim in tali statu, vicem laici sustinet, & eadem cum illo lege tenetur.

Jus obtinere in suo cuiusque foro, cum absurdum inde nihil sequatur.

II. Sed attendenda nobis est Innocentij III. decisio in *citato capite*. Cum delegatus à nobis jurisdictionem suam in alium transfert totam, si fuerit appellatum non ad eum, sed ad nos appellari debet. Cum autem sibi aliquid de jurisdictione reseruat, si causa sit ei appellatione remota commissa non ad nos, sed ad eum poterit de jure appellari. *Vbi Glos.* Maxime

ait, quia idem esset, si non sit remota, quia utroque casu appellatur ad eum, & non ad Papam.

V. Angel. v. appellatio n. 13. Siluest. n. 10. Armilla n. 12. & 19. Canis. l. 4. sum. r. 15. Covarr. l. practica. questio. 6. n. 9. Vallens. l. 2. tit. 23. §. 6. n. 6. Bellon. de mandat. à iurisdic. c. 9. Q. 7. Molin. Tract. 5. De iust. Disp. 21. & Disp. 2. Cont. lib. un. c. 26. Franc. Marou. Q. 7. n. 2. & Q. 345. n. 4.

CXCIX.

DIFFERENTIA.

5.

Confessus crimen Iure canonico non potest appellare *c. cum speciali 62. De appell.* Iure civili requiritur, ut etiam convictus sit. *l. ubi Glossa.*

C. quorum appell. non recipiuntur Decianus. l. 2.

c. 22. n. 24.

Consilium Lateranense relatum in *citato capite cum speciali* in notorijs non esse admittendam appellationem decernit, monetque prelatum, à quo appellatur, ne deferat appellationi illius, cuius excessus, vel evidentia rei ipsius, vel confessione propria, aut alio legitimo modo fuerit manifestus, cum appellationis remedium non sit institutum ad defensionem iniquitatis, sed in praesidium innocentiae. Idem in *cap. Peruenit. hoc. et. repetitur*, ubi percautores clericorum non obstantes illorum ad sedem Apostolicam appellatione *Alexander Tertius* iubet denunci-

ari et communicatos, si delictum notorium sit. Eadem est *cap. quia nos ead. res. sententia*. Et merito, cum nulla maior sit evidentia facti, aut propriae confessionis probatio. *l. un. C. De confess. & l. certum. ff. eod. l. qui de inofficioso. ff. De inofficioso. testam.* Confessus enim pro iudicato est. & quati propria sententia condemnatus. *l. 1. ff. De confess. nisi coram incompetenti iudice fieret. V. Socium in Reg. 62.* Et plus quam ridiculum est, dubitare de eo, quod evidenter apparet. *l. Domitius Labeo. ff. Qui testam. facere possunt.*

II. Sed hic non obiter considerandum est cuiusnam

causam confessioni tanta probatio, aut
presumptio tribuatur, extortæ, an spon-
tanæ: si huic tantum, quotus quisq; de
se crimen fatebitur ultro? si illi, viderint,
obsecro iudices, quantis periculis expo-
sita sit innocentia. Omnipotens censetur
quaestionum laniena: multi homicidia
fassi, indeque extrema passi sunt, super-
sticiis illis, à quibus occisos postea in-
speratis documentis veritas monstravit.
Magna hic, & tantum non divina pru-
dentia exigitur. Nota loquor, & transeo.

III. Quod forum civile atinet, legis
observare summa est. Curandum esse, ne
quis homicidarum, veneficorum, male-
ficorum, adulterorum itemq; eorum,
qui manifestam violentiam commise-
runt, argumentis convictus testibus su-
peratus, scelusq; confessus audiatur ap-
pellans. Vbi Glossa Gortifredi. Convictus,
& sponte confessus non appellat. Con-
victus, non confessus, aut confessus qui-
dem. Sed vi tormentorum appellat. V-
trumq; ergo simul requiritur ad negationem
appellationis, ut reus & confessus
crimen sit, & de eo convictus, quemad-
modum Decianus initio citatus affirmat.
Vvesebecius autem in ff. l. 49. ff. 5. in Ger-
mania dicit extendi ad omnia criminalia
iudicia. Nullius enim ad mortem dam-
nari appellatio recipitur. Item Andr. Gail.
l. 1. Obs. 1. n. 28. repetit allegans. Par. 2.
ordinationum ff. 28. Excepta nullitatis
querela, qui in Cameram delata citatio
ad deducendum nullitatem processus
decernitur, nempe, quod contra accusa-
tum absentem, non legitime citatum, vel
captivum inauditum, & indefensum &
sic nulliter processum sit c. Qualiter, &
quando. 2. §. debet igitur. De accusat l.

absentem. C. eod. l. unus. §. cognituram
ff. De quest. Quo in casu iudex crimina-
tus comparere in termino citationis, &
legitime factum esse processum per acta
criminalia docere debet. Quod fit sum-
marie & de plano, per inspectionem
actorum, quæ notorium inducunt c. fin.
De cobab. cleric. & mulier. & absq; litis
contestatione, sine ordine iudiciario, ne
excusio delicti nequiter, & malitiose ex-
trahatur, quod minime permittendum.
l. Quomiam C. De Appell. l. Cum reus. C. De
pen. Eandem non recipiendi appellatio-
nem in iudiciis criminalibus consuetudi-
nem in Mediolanensi ducatu vigere Iul.
Clar. testatur s. fin. Q. 94 n. 3. similiter
in provincia Flandriae Iod. Damhoud. in
Pract. Crimin. c. 149. n. 2. etiam si reus
non sit proprio ore crimen confessus.
Quæ constitutio, frustra reclamantibus
quibusdam, quasi contraria juri naturali
foret, valida, & observanda est. Nam ita
convictis, & citra violentiam confessis
nulla superest defensio. atque ita horum
respectu, & contemplatione præ-
nominata differentia nul-
lum locum habet.

Iure Canonico à sententiâ episcopi bis appellare licet *Clem. 1. De sent. & re iud.* Iure civili autem semel tantum *Auth. si quis litigant. De episcop. audientia. Ioan. Bapt. à S. Blasio. 153.*

I. *Clementis V.* minimè obscura sententiâ est. Qui in beneficiâ vel aliâ causâ tres contra se in petitorio, vel possessorio sententias reportavit ad agendum de nullitate ipsarum, vel alicuius ex eis nullatenus admittatur, donec huiusmodi sententiâ plenariè fuerint executioni mandata. Quod intelligendum est de sententiâ tã interlocutoria, quam finali, seu definitiva conformi, & uno eodemque iudice. *Barbos in c. Sua nobis. De appell. ubi Honorius III.* appellationem tertio ad sedem Apost. factam reprobavit. inhibuitq; iudicem procedere *Rebuff. Tract. De appell. ars. 7. Canis in Sum. l. 4. ff. de. Quis. & quoties. Vestr. in praxi l. 7. c. 3. Vivian. in Ration. p. 331. Soto l. 1. 5. Q. 6. ar. 3. ad 3.* monens hodie contrarium Romæ fieri. Nihilominus ita certum, rarumq; non nisi binam appellationem faciendam esse v. nec Papa, nec sæcularis princeps per potentiam ordinariam possit rescipere suo tertiam concedere, *Marchisan. di. de De commiss. p. 2. & Scaccia Q. 17. lim. ff.* extendens ad sententias, quæ non transierunt in rem iudicatam: nec admitti tertiam appellationem quoad effectum suspensivum. Namposito casu, quo tertiâ appellatio permitteretur, non suspenderet iudicatum,

nec impediret executionem. Supponimus autem ex eiusmodi sententis non oriri novum gravamen, ex quo ad appellandum reus aniam arriperet, Porro sententiâ conformes dicuntur, quæ in substantia, & qualitate conveniunt, ita ut non appareat difformitas circa substantiam, & qualitatem principalem *Alex Conf. 77. n. 3. l. 2. Rota Decis 98. Barb. in c. cit. Sua nobis hoc ff.*

II. Quod leges civiles attinet, semel tantum appellandum esse, videtur definitum in *Auth. cit. si quis litigantium: Non liceat vltio iterum in tali causâ appellari.* Quod Glossa specialis vocat secundam rem permissam in *l. si quis C. Ne liceat in una eademq; causa colligimus utriusque juris dispositionem esse. Communis nimirum iudicium præsumptio est, quod tribus diversis, & conformibus sententiis definitur, iustum esse, idq; præsumptione juris, & de jure: alias litium, & rixarum quis modus aut terminus? Nihilominus si per tertiam sententiam novum gravamen inferatur, ab eo provocare licet. Is quoque, qui bis appellavit, tertiam sententiam dicere potest nullam esse, & si id agendo succumbat, tantumquam à novo gravamine novam appellationem facere. Nam si opponatur, *C. ap.**

(*Ant. V. antius De nullitat. §. Quoties, & in-
tra:*) de tribus conformibus & re iudica-
ta, & quod ulterius non sit audiendus;
nec ulterior quaestio retrahenda exceptio-
ne rei iudicatae, obstante *l. fin. C. De si. in-
strum. replicare poterō, non posse dici
iudicatum, neque sententias, cum omnes
vel aliqua illarum manifestè subia-
ceant l. 3. §. condemnatum. ff. De re iudic. &
l. 1. §. fin. ff. Ad Terrull. & propterea quam-
vis de nullitate primae sententiae fuisset
dictum, ac subinde per tres alias conformes
declaratum sententias, sententiam,
quae de nullitate impugnabatur, validam
esse poterit nihilominus de viribus pri-
mae, secundae, & tertiae confirmatis adhuc
queri, & disputare.*

III. In eandem sententiam *Rob. Maran-
ta De ord. iudic. Par. 6. tit. De appell. n. 272.*
Licet quis non possit tertio provocare,
potest tamen dicere de nullitate tertiae
sententiae: & si succumbat, super ista
nullitate potest iterum appellare super
nullitate, tanquam novo gravamine se-
cundum *Ioann. de Imolain c. sua nobis. De
appellat. & Philip. in c. Directe cir. fin. versic.
Nona conclusio. Vbi plura circa hanc mate-
riam reperire est. V. Covar. l. practice. QQ.
c. 4 n. 7. & c. 23. §. Secunda conclusio. Tholos.
l. 50 c. 2. Petrum De Arragon in 22 Q. 69.
art. 3. Erasmum à Chokier in Constit. Concil.
Lateran. Par. 1. §. 7. n. 50 ubi 121 casus enu-
merat in quibus non licet appellare.*

CCI

DIFFERENTIA 7.

Iure Canonico potest causa appellationis delegari retervatâ sententiae
prolatione. *c. Super quaestionum. §. Intentioni. De off. deleg. Se-
cūs Iure civili. Auth. Ad hæc. C. De iudic. abb. in c. Pallo-
ralis. De off. Ordinar. Bartol. 15. Io. Bapt. à S.
Blasio 72 Galvan. 2.*

I. Innocentij III. in *c. super quaestionum*
declaratio est. Intentionis nostrae fuit
(ut ex tenore constitutionis praemissa
potest liquido deprehendi) quod, ut iu-
dicialis auctoritas liberius valeat exerceri,
delegatus à nobis licite possit, & princi-
pium & finem, & medium causae sibi
commisissae non solum coniunctim, sed
etiam divisim alteri delegare non obstan-
te, quod dicitur, quod iudex debeat cog-
noscere per se ipsum in principio, in me-

dio, & in fine, cum antequam ferat sen-
tentiam, universa quae acta sunt, in iudi-
cio, investigare diligenter debeat. Ita In-
nocentius ex quibus colligitur secundum Ca-
nones licitum esse iudici delegato totam
causam alteri delegare, etiamsi iudex
appellationis sit, contra quam leges
velint.

II. Ad quod dec' arancum *Panormit. in
c. cit. Pastoralis* hunc casum ponit. Aliquis
appellavit ab episcopo ad Archiepiscopum
quae

quæritur, utrum Archiepiscopus causam istam sibi delegatum per appellationem possit committere alicui subdito suffraganei iure metropolitico? Quin committere valeat illi dubium non est, sed renitenti imperare nequit. Et paucis interiectis n. 3. Archiepiscopo indifferenter permittitur, ut possit causam delegare, neque distinguitur, utrum sit ardua, vel levis, & sic videtur, quod distinctio iuris civilis non procedit de iure Canonico, ut tantum levia possint delegari.

III. Atque hæc ut locum habeant *Auth. ad hæc citata* concedat, necesse est. Nam illi *Innocentius III.* manifestè derogat, non requiri definiens, ut Iudex appellationis litem in contestatione audiat, & rursus in medio semel, & in fine omnia, etiam quæ sunt examinata, consequenter audiat, & sic ferat sententiam. Hæc enim per delegationem commissa inferiori sunt, qui expeditis omnibus ad superiorem referat, qui sententiæ formam & promulgationem sibi reservavit.

CCH.

DIFFERENTIA 8.

Secundum Canones appellatio non suspendit excommunicationem. *c. Præterea. & c. Pastoralis. De appellat.* Secundum leges verò suspendit, ut aliud quodcunque iudicatum. l. 1. ff. *Ad S.C. Turpil. l. fin. C. si à non compet. iud. Decianus l. 2. c. 22. n. 27. Zanct. n. 159.*

Appellationis effectus præcipuus est, sententiam definitivam suspendere *c. Sapè. 44 De appell. c. Furti. 6. ff. De his qui nos. infam. l. 1. §. fin. ff. Ad S.C. Turpil.* Interea enim sententiam executioni mandare non licet, & utriusque parti permittitur ea probare, quæ antè probata non fuerunt, & producere nondum producta. *c. Ioannes. De fid. instrum. c. fraternitatis. De testibus l. Eos. C. De appell.* adeoque ea quæ in prior iudicio reiecta fuerunt, repetere, & demonstrare *Ostians. 11. De appell. n. 13. His positi indubitanter iuris*

est apud Theologos, & Canonistas, appellationem, quæ sit post sententiam excommunicationis purè latam, non suspendere illam. *c. Præterea. c. Pastoralis. De appell. Navarr. c. 27. n. 159. Silvest. v. Excommunicatio II. n. 1. Casu 7. Armilla. v. appellatio Q. 4. Avila De Cens. Par. 2. c. 5. Disp. 5. Dub. II. Zerola Par. 2. v. Appellatio Q. 4. Piasec. in Praxi episc. Par. II. c. 4. n. 87. Suar. v. Disp. 3. & 5. sect. 4 Barb. in c. 15. De sent. excom. in 6. Excommunicatio enim secum trahit executionem. *c. Pastoralis officij. h. 10.**

II. S.

I. si quis autem contra publicationem, vel declarationem latae excommunicationis appellaverit, impediet illam. Hoc autem maturè faciendum est ante declaratoriam sententiam, & ut Zerola loquitur, cedulorum affixionem, quæ nihil aliud est, quàm sententiæ excommunicationis manifestatio, non verò executio. Covar l. pract. qq. c. 23. n. 3. Mantia Par. 6. tit. De appell. n. 177. Navar. in

c. Cum contingat. Causa 15. num. 2.
 III. Contrarium his legibus civilibus sancitum esse, nec probari, nisi ex generalibus De appellat. in ff. & C. potest; nec interest, cum nulla Magistratui laico concessa potestas sit, de Censuris & pœnis ecclesiasticis quicquam definiendi, ut supra declaratum est
 Differentiâ II.

TITV